

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8SŽ/8/2015
Identifikačné číslo spisu: 9015010050
Dátum vydania rozhodnutia: 23.08.2017
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:9015010050.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eleny Kováčovej, v právnej veci navrhovateľky: MAC TV s.r.o., Brečtanová 1, Bratislava, IČO: 00 618 322, právne zastúpená Advokátskou kanceláriou Bugala-Ďurček, s.r.o., Miletičova 5/B, Bratislava, proti odporkyňi: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu odporkyne č. RP/28/2015 zo dňa 09. júna 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/28/2015 zo dňa 09. júna 2015 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľka je povinná zaplatiť súdny poplatok vo výške 500 € na bankový účet podľa priloženého platobného predpisu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Navrhovateľke právo na náhradu trov konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Napadnutým rozhodnutím č. RP/28/2015 zo dňa 09. júna 2015 Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „Rada“) uložila navrhovateľke sankciu - pokutu podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“) určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 8.000 € za porušenie povinnosti podľa ustanovenia § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 29.11.2014 program Noc v múzeu 2 odvysielaný na televíznej programovej Službe JOJ dňa 29.11.2014 o cca 15:16:20 hod. v trvaní cca 143 minút a 16 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) prerušila zaradením reklamy päťkrát a časový úsek od cca 22:31:11 hod. do 23:01:10 hod. programu Výkúpenie z väznice Shawshank odvysielaného v rámci programovej služby JOJ dňa 12.12.2014 o cca 20:31 hod., ktorý zodpovedá piatemu 30-minútovému časovému úseku trvania predmetného programu, dvakrát prerušila zaradením reklamy, a to o cca 22:33:36 hod. a o cca

22:52:43 hod. a § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ dňa 29.11.2014 v čase od 16:00:00 hod. do 16:59:59 hod., v čase od 17:00:00 hod. do 17:59:59 hod., v čase od 22:00:00 hod. do 22:59:59 hod. a v čase od 23:00:00 hod. do 23:59:59 hod. mohlo dôjsť k odvysielaniu reklamných šotov v časovom rozsahu vyššom ako 12 minút.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že oznámením č. 140/SKO/2015 Rada oznámila začatie správneho konania vo veci možného porušenia povinnosti podľa § 35 ods. 3 a § 36 ods. 2 zákona č. 328/2000 Z. z. tým, že dňa 29.11.2014 program Noc v múzeu 2 odvysielaný na televíznej programovej Službe JOJ dňa 29.11.2014 o cca 15:16:20 hod. v trvaní cca 143 minút a 16 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) prerušila zaradením reklamy päťkrát a časový úsek od cca 22:31:11 hod. do 23:01:10 hod. programu Výkúpenie z väznice Shawshank odvysielaného v rámci programovej služby JOJ dňa 12.12.2014 o cca 20:31 hod., ktorý zodpovedá piatemu 30-minútovému časovému úseku trvania predmetného programu, dvakrát prerušila zaradením reklamy, a to o cca 22:33:36 hod. a o cca 22:52:43 hod. a § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ dňa 29.11.2014 v čase od 16:00:00 hod. do 16:59:59 hod., v čase od 17:00:00 hod. do 17:59:59 hod., v čase od 22:00:00 hod. do 22:59:59 hod. a v čase od 23:00:00 hod. do 23:59:59 hod. mohlo dôjsť k odvysielaniu reklamných šotov v časovom rozsahu vyššom ako 12 minút. Rada po oboznámení sa so všetkými podkladmi vo veci rozhodla preskúmaným rozhodnutím dňa 09.06.2015 v správnom konaní č. 140/SKO/2015 a uložila navrhovateľke sankciu - pokutu vo výške 8.000 € za porušenie povinnosti podľa ustanovení § 35 ods. 3 a § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z..

Proti uvedenému rozhodnutiu odporkyne sa v zákonnej lehote odvolala navrhovateľka. Žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozhodnutie Rady č. RP/28/2015 zo dňa 09.06.2015 a vec vrátil odporkyňi na ďalšie konanie.

V dôvodoch odvolania namietala navrhovateľka, že odporkyňa napadnutým rozhodnutím zasiahla do základného práva navrhovateľky na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu; slobodu prejavu a šírenie informácií garantovanú Ústavou SR a Dohovorom, a to konkrétne ustanovenia článku 26 ods. 1 a 2 a článku 46 ods. 1 a 2 v spojení s článkom 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako aj článku 6 ods. 1 a článku 10 ods. 1 a 2 Dohovoru v spojení s článkom 1 Dohovoru. K zásahu a k porušeniu práva došlo postupom odporkyne v súvislosti s napadnutým rozhodnutím, ktorým uložila navrhovateľke sankciu, nakoľko nevykonala dôkaz, resp. nevyhotovila zápisnicu o vykonaní dôkazu, čo predstavuje nezákonnosť rozhodnutia; nedostatočne odôvodnila existenciu a splnenie podmienok na možné obmedzenie slobody prejavu a napriek tejto skutočnosti obmedzila slobodu prejavu navrhovateľky; na obmedzenie slobody prejavu navrhovateľky neexistoval ústavne akceptovateľný dôvod a ak by aj existoval, obmedzenie slobody prejavu nebolo proporcionálne, čím nesprávne právne vec posúdila; nesprávne právne posúdila vec.

Navrhovateľka trvala na tom, že ak zákon č. 308/2000 Z. z. neustanovuje inak, v správnom konaní vedenom odporkyňou sa postupuje podľa zákona č. 71/1967 Zb. o Správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“). Postup dokazovania v správnom konaní je upravený v § 34 ods. 1 Správneho poriadku. Napriek odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom sa opakovane poukazuje na tú skutočnosť, že odporkyňa sa so záznamami oboznámila, spis odporkyne neobsahuje zápisnicu o vykonaní dôkazu. Napadnuté rozhodnutie je tak v rozpore so zákonom a s Ústavou Slovenskej republiky. Taktiež namietala, že preskúmané rozhodnutie odporkyne je nevykonateľné a nepreskúmateľné pre nedostatok odôvodnenia rozhodnutia a pre nedostatky konania, predchádzajúceho jeho vydaniu.

Tvrdiac, že vo vzťahu k materiálnym podmienkam obmedzenia slobody prejavu vo vzťahu k zákonu č. 308/2002 Z. z. Rada neuviedla nič. Obsah televízneho vysielania predstavujú informácie reklamného charakteru, na ktorý sa vzťahuje ochrana práva na slobodu prejavu. V prejednávanej veci je preto možné konštatovať, že odvysielané informácie reklamného charakteru „neboli spôsobilé svojou povahou aktivovať meritórne uvažovanie o obmedzení práva divákov sledujúcich program a už vôbec nie dostať sa do kolízie s konkrétnym verejným záujmom v zmysle čl. 26 ods. 4 ústavy alebo čl. 10 ods. 2 Dohovoru, ktorého ochrana by si vyžadovala intervenciu štátu (nález Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS/307/2014-45 z 18.12.2014).

K odvolaniu navrhovateľky sa odporkyňa vyjadrila písomne tak, že navrhovala napadnuté rozhodnutie

potvrdiť. V dôvodoch vyjadrenia poukázala na postup správneho konania, konkrétne na oznámenie o začatí správneho konania zo dňa 10.02.2015 voči vysielateľovi MAC TV s.r.o. vo veci možného porušenia § 35 ods. 3 a § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s tým, že dňa 29.11.2014 program Noc v múzeu 2 odvysielaný na televíznej programovej Službe JOJ dňa 29.11.2014 o cca 15:16:20 hod. v trvaní cca 143 minút a 16 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) prerušil zaradením reklamy päťkrát a časový úsek od cca 22:31:11 hod. do 23:01:10 hod. programu Výkúpenie z väznice Shawshank odvysielaného v rámci programovej služby JOJ dňa 12.12.2014 o cca 20:31 hod., ktorý zodpovedá piatemu 30-minútovému časovému úseku trvania predmetného programu, dvakrát prerušil zaradením reklamy, a to o cca 22:33:36 hod. a o cca 22:52:43 hod. a § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ dňa 29.11.2014 v čase od 16:00:00 hod. do 16:59:59 hod., v čase od 17:00:00 hod. do 17:59:59 hod., v čase od 22:00:00 hod. do 22:59:59 hod. a v čase od 23:00:00 hod. do 23:59:59 hod. mohlo dôjsť k odvysielaniu reklamných šotov v časovom rozsahu vyššom ako 12 minút. Uviedla, že oznámenie o začatí správneho konania bolo účastníkovi konania doručené dňa 03.03.2015, na základe čoho sa začalo správne konanie č. 140/SKO/2015. Účastník konania bol súčasne vyzvaný, aby v lehote do 10 dní od doručenia oznámenia v súlade s § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 Správneho poriadku zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy a vyjadril sa k podkladom pre rozhodnutie v predmetnom správnom konaní. Súčasne bol upozornený, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa ustanovenia § 46 Správneho poriadku. Prílohou oznámenia o začatí správneho konania bol aj prepis/popis skutkového stavu. Účastníkovi konania bola následne listom č. 1503/2015/O zo dňa 27.03.2015 zaslaná opätovná výzva na vyjadrenie sa v správnom konaní v lehote 5 dní odo dňa jeho doručenia spolu poučením, že Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa § 46 Správneho poriadku. Vyjadrenie účastníka konania nebolo odporkyňi doručené.

Odporkyňa nesúhlasila s argumentáciou navrhovateľky, že ako správny orgán nevykonala dôkaz - ohliadku záznamov z vysielania programovej služby JOJ, resp. pri vykonaní tohto dôkazu by postupovala v rozpore s ustanoveniami Správneho poriadku, nakoľko o vykonaní tohto dôkazu nevyhotovila zápisnicu. V súvislosti s touto námietkou poukázala na obdobnú námietku vznesenú v konaniach najvyššieho súdu napr. sp. zn.: 2Sž/3/2009, 3Sž/66/2009, 5Sž/8/2010...., v ktorých najvyšší súd postup odporkyne pred vydaním rozhodnutia schválil a napadnuté rozhodnutie Rady potvrdil. Ďalej uviedla, že sa riadne oboznámila so skutkovým stavom veci, pričom dospela k záveru, že podklady pre rozhodnutie, ktorými sú prepis/popis skutkového stavu a záznam z vysielania sú dostačujúce pre rozhodnutie vo veci. Skutkový stav veci preskúmala na základe všetkých dostupných podkladov, o ktorých mala za to, že nie sú sporné a vzhľadom na absenciu relevantných námietok navrhovateľky nemala o ich nespornosti pochybnosť. Svoje závery potvrdila hlasovaním, ktoré je zaznamenané v zápisnici zo zasadnutia Rady zo dňa 09.06.2015. Konštatovala, že pokiaľ navrhovateľka v opravnom prostriedku poukázala na uznesenie rozšíreného senátu Nejvyššího správného soudu ČR sp. zn. 7As/57/2010-82 zo 03.04.2012, z obsahu ktorého vyplýva, že „Rada pre rozhlasové a televízne vysielanie vo svojom vyjadrení k veci uviedla, že, úkon výkonného orgánu Rady pre rozhlasové a televízne vysielanie je potrebné považovať za úkon samotnej Rady pre rozhlasové a televízne vysielanie“, Rada striktné rozlišuje medzi Kanceláriou Rady a Radou samotnou, pričom ich činnosť nie je možné zamieňať. Kancelária Rady podľa § 13 ods. 1 zákona č. 328/2000 Z. z. vykonáva administratívne a technické činnosti Rady. Medzi ne patrí napr. vyhotovovanie prepisov vysielania, zabezpečenie podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní, právna analýza a podobne. Názor zamestnancov Rady však nie je pre členov Rady absolútne záväzný a v každom konkrétnom prípade môžu meritórne rozhodnúť vždy jedine členovia Rady a to po preskúmaní všetkých zistených podkladov. Obdobná námietka bola vznesená aj v rámci konania vedeného na najvyššom súde pod sp. zn. 6Sž/7/2014, pričom ju senátu najvyššieho súdu nepovažoval za dôvodnú. S poukazom na dikciu ustanovenia § 22 ods. 1 Správneho poriadku vyslovila názor, že záznam vysielania je obdobný ako listina. Ide o zvukovo-obrazovú príp. iba zvukovú informáciu zachytenú na dátovom nosiči. Podobne ako pri vykonaní dôkazu listinou, aj v prípade záznamu vysielania sa správny orgán najprv presvedčí o jeho pravosti, t.j. či ho poskytol vysielateľ, ktorý o to bol dožiadaný a či spĺňa formálne náležitosti špecifikované vo vyžiadaní. V prípade záznamu získaného z nahrávacieho zariadenia Rady sa skúma, či bol skutočne získaný záznam

toho-ktorého vysielateľa. Rovnako ako v prípade listiny, ani o zhladnutí záznamu vysielania sa nespisuje zápisnica, nakoľko je zrejmé, že s jeho obsahom je možné sa oboznámiť len jeho zhladnutím. Tvrdenie navrhovateľky o nevzhladnutí záznamu vysielania Radou je nepodložené a nezakladá sa na pravde a táto skutočnosť sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dôkladne analyzuje.

Rada tiež uviedla, že v danom prípade, v rámci televíznej programovej služby JOJ dňa 29.11.2014 bol program Noc v múzeu 2 odvysielaný na televíznej programovej Službe JOJ o cca 15:16:20 hod. v trvaní cca 143 minút a 16 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) prerušený zaradením reklamy päťkrát a časový úsek od cca 22:31:11 hod. do 23:01:10 hod. programu Výkúpenie z väznice Shawshank odvysielaného v rámci programovej služby JOJ dňa 12.12.2014 o cca 20:31 hod., ktorý zodpovedá piatemu 30-minútovému časovému úseku trvania predmetného programu prerušený dvakrát zaradením reklamy, a to o cca 22:33:36 hod. a o cca 22:52:43 hod., a že navrhovateľka porušila ust. § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ dňa 29.11.2014 v čase od 16:00:00 hod. do 16:59:59 hod., v čase od 17:00:00 hod. do 17:59:59 hod., v čase od 22:00:00 hod. do 22:59:59 hod. a v čase od 23:00:00 hod. do 23:59:59 hod. čím došlo k odvysielaniu reklamných šotov v časovom rozsahu vyššom ako 12 minút (20 sekúnd, 22 sekúnd a 19 sekúnd, čo automaticky zakladá rozpor so zákonom. Akékoľvek ďalšie skúmanie, do akej miery rozhodnutím Rady dôjde k zásahu do práv vysielateľa, je preto z tohto podľa bezpredmetné. S prípadom v prejednávanej veci nie je možné porovnávať ani tvrdenie navrhovateľa podporené nálezom Ústavného súdu SR vo veci týkajúcej sa rozhodnutia Rady o porušení § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2002 Z. z., t.j. nález č. k. II. ÚS/307/2014-45 z 18.12.2014. Dôvody na zrušenie odvolaním napadnutého rozhodnutia uvádzané navrhovateľkou tak odporkyňa považovala za neopodstatnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ v spojení s §§ 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu SK č. 140/SKO/2015 ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a na pojednávaní dňa 22.06.2017 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky nie je dôvodný.

Podľa § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti toho zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Podľa § 4 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii poslaním Rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie. Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom. Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi. Činnosť Rady vyplývajúcu z jej poslania (odseky 1 a 2) a z jej pôsobnosti (§ 5) vykonávajú členovia Rady a úlohy spojené s činnosťou Rady plnia zamestnanci Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiu.

Podľa § 35 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. pri vysielaní spravodajského programu alebo audiovizuálneho diela, okrem seriálu, série, dokumentárneho filmu, programu pre maloletých a bohoslužieb, sa povoľuje jedno prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu na každý 30-minútový časový úsek, a to aj v prípade, ak plánované trvanie tohto spravodajského programu alebo

audiovizuálneho diela nepresahuje 30 minút; pri vysielaní seriálu, série a dokumentárneho filmu sa povoľuje prerušenie zaradením reklamy alebo telenákupu bez ohľadu na ich trvanie.

Podľa § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. vysielací čas vyhradený reklamným šotom a telenákným šotom počas jednej celej hodiny nesmie presiahnuť 20% (12 min). Vysielací čas vyhradený reklame v čase od 19.00 hod. do 22.00 hod. nesmie presiahnuť u vysielateľa na základe zákona osem minút počas jednej celej hodiny.

Podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada ukladá pokutu.

Podľa § 64 ods. 2 zákona č. 328/2000 Z. z. sankciu podľa odseku 1 písm. d/ Rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu Rady opakovane porušil povinnosť. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a/ a c/, ods. 3 písm. k/, § 20 ods. 1 a 3, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. b/] alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. e/].

Pokutu Rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému (§ 64 ods. 3).

Podľa § 67 ods. 5, písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3.319 € do 165.969 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 € do 49.790 €, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 328/2000 Z. z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - Správny poriadok) okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 1 Správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že odporkyňa v predmetnej veci náležite postupovala v zmysle citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážila dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, zistila skutočný stav veci, v konaní postupovala v súčinnosti s navrhovateľkou ako s účastníkom konania a nedopustila sa takej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť jej rozhodnutia.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že súd v procese súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu podľa ustanovení piatej časti Občianskeho súdneho poriadku upravujúcej správne súdnictvo nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu na základe opravného prostriedku účastníka správneho konania, podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250l a nasl. OSP) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu administratívneho spisu najvyšší súd v danej veci mal preukázané, že Oznámením o začatí správneho konania zo dňa 10.02.2015 Rada oznámila navrhovateľke, že voči nej začína správne konanie vo veci možného porušenia § 35 ods. 3 a § 36 ods. 2, zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s opísaným priebehom vysielania a súčasne ju vyzvala, aby k predmetu správneho konania zaslala svoje stanovisko, prípadne navrhla dôkazy v súlade s § 32 ods. 2 a 3 v nadväznosti na § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 správneho poriadku najneskôr do 10 dní odo dňa doručenia tohto oznámenia, a v tejto lehote sa tiež vyjadril k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní, ktorými sú záznam z vysielania programovej služby JOJ zo dňa 29.11.2014 a prepis skutkového stavu tvoriaci prílohu oznámenia. Oznámenie a prepis skutkového stavu, ktorý tvoril prílohu rozhodnutia, s opätovnou výzvou na vyjadrenie zo dňa 27.03.2015 bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľky dňa 08.04.2015.

Navrhovateľka sa v určených lehotách k uvedenému konaniu nevyjadrila. V oboch výzvach odporkyňa poučila navrhovateľku, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa § 46 Správneho poriadku.

Následne žalovaný správny orgán navrhovateľke napadnutým rozhodnutím č. RP/28/2015 uložil sankciu za porušenie povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 3 a §36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorého porušenia sa dopustila tým, že dňa 29.11.2014 program Noc v múzeu 2 odvysielaný na televíznej programovej Službe JOJ dňa 29.11.2014 o cca 15:16:20 hod. v trvaní cca 143 minút a 16 sekúnd (vrátane reklamných prerušení) prerušila zaradením reklamy päťkrát a časový úsek od cca 22:31:11 hod. do 23:01:10 hod. programu Výkúpenie z väznice Shawshank odvysielaného v rámci programovej služby JOJ dňa 12.12.2014 o cca 20:31 hod., ktorý zodpovedá piatemu 30-minútovému časovému úseku trvania predmetného programu, dvakrát prerušila zaradením reklamy, a to o cca 22:33:36 hod. a o cca 22:52:43 hod. a § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ dňa 29.11.2014 v čase od 16:00:00 hod. do 16:59:59 hod., v čase od 17:00:00 hod. do 17:59:59 hod., v čase od 22:00:00 hod. do 22:59:59 hod. a v čase od 23:00:00 hod. do 23:59:59 hod. mohlo dôjsť k odvysielaniu reklamných šotov v časovom rozsahu vyššom ako 12 minút.

Najvyšší súd Slovenskej republiky posudzujúc dôvodnosť odvolacích námietok navrhovateľky, týkajúcich sa porušenia procesných predpisov a to najmä námietky týkajúcej sa pochybenia v súvislosti s priebehom dokazovania, konkrétne absenciu Zápisnice z rokovania Rady, ktorá by bola jediným dôkazným prostriedkom, spôsobilým osvedčiť, že členovia Rady sa skutočne oboznámili so záznamom vysielania programovej služby JOJ zo dňa 29.11.2014 v čase od 15:16:20 hod. do 23:59:59 hod., tieto vyhodnotil ako neopodstatnené.

Z predloženej Zápisnice o hlasovaní odporkyne zo dňa 09.06.2015 mal najvyšší súd jednoznačne preukázané, že predmetom konania bolo monitorovanie vysielania programovej služby JOJ dňa 29.11.2014 v čase od 15:16:20 hod. do 23:59:59 hod.. Prítomní deväti členovia Rady hlasovali za to, že zo strany navrhovateľky došlo k porušeniu § 35 ods. 3 a § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 29.11.2014 program Noc v múzeu 2 odvysielaný na televíznej programovej Službe JOJ dňa 29.11.2014 o cca 15:16:20 hod. v trvaní cca 143 minút a 16 sekúnd (vrátane reklamných prerušení)

prerušila zaradením reklamy päťkrát a časový úsek od cca 22:31:11 hod. do 23:01:10 hod. programu Vykúpenie z väznice Shawshank odvysielaného v rámci programovej služby JOJ dňa 12.12.2014 o cca 20:31 hod., ktorý zodpovedá piatemu 30-minútovému časovému úseku trvania predmetného programu, dvakrát prerušila zaradením reklamy, a to o cca 22:33:36 hod. a o cca 22:52:43 hod. a § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ dňa 29.11.2014 v čase od 16:00:00 hod. do 16:59:59 hod., v čase od 17:00:00 hod. do 17:59:59 hod., v čase od 22:00:00 hod. do 22:59:59 hod. a v čase od 23:00:00 hod. do 23:59:59 hod. mohlo dôjsť k odvysielaniu reklamných šotov v časovom rozsahu vyššom ako 12 minút. Aj keď Zápisnica o hlasovaní zo dňa 09.06.2015 neobsahuje uvedenie ani opis toho, že ako došlo k vzhliadnutiu predmetného záznamu, z ostatných okolností vyplýva, že jednotliví členovia Rady sa s obsahom záznamu oboznámili. Nie je preto dôvodné považovať absenciu zápisnice o vzhliadnutí záznamu vysielania za procesné pochybenie, ktoré by mohlo mať vplyv na zákonosť napadnutého rozhodnutia, a preto naň súd pri svojom rozhodovaní neprihliadal (§ 250i ods. 3 OSP).

Vo vzťahu k uvedenej námietke navrhovateľky, že v konaní nebola vyhotovená zápisnica najvyšší súd poukazuje tiež na to, že v právnej úprave ustanovenej v § 22 správneho poriadku zákonodarca ustanovuje, že správny orgán spisuje zápisnicu pri ústnom podaní, pri dôležitom úkone v konaní, pri ústnom pojednávaní a ak vo veci koná a rozhoduje kolektívny správny orgán pri hlasovaní. Z gramatického výkladu uvedenej právnej normy je zrejmé, že je na zvážení správneho orgánu, ktoré úkony v konaní bude považovať za dôležité a to podľa okolností danej veci, čo vyplýva z dikcie zákonom stanoveného „najmä“. Zápisnica predstavuje písomný záznam o vykonanom procesnom úkone, resp. konaní, o jeho výsledkoch, ktorý vyhotovuje zamestnanec správneho orgánu. Dôležitosť zápisnice spočíva v tom, že má dôkaznú moc verejnej listiny (§ 37), pričom zápisnica je len jeden z možných dôkazov v správnom konaní (§ 34 ods. 2), a preto nemá vyššiu dôkaznú hodnotu než iné dôkazy a správny orgán je povinný ju hodnotiť v súlade s § 34 ods. 5 správneho poriadku.

V danej súvislosti najvyšší súd taktiež poukazuje na to, že zo skutkových zistení je zrejmé, že navrhovateľka v danej veci nepodala žiadne stanovisko a teda nevzniesla ani námietku, v ktorej by vyjadrila pochybnosti k podkladom pre vydanie rozhodnutia, uvedených v oznámení o začatí správneho konania - záznam z vysielania a prepis/popis skutkového stavu tvoriaceho prílohu oznámenia, ako aj nenavrholala vykonanie žiadneho dôkazu a nevyjadrila ani pochybnosti o tom, že by odporkyňa v predmetnom konaní postupovala len z prepisu/popisu vypracovaného kanceláriou Rady bez bezprostredného vzhliadnutia odvysielaného programu. Námietky nezákonnosti vykonania dôkazov navrhovateľka vzniesla až v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady. Rada sa k uvedenej námietke navrhovateľky vyjadrila v písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku tak, že nesúhlasila s argumentáciou navrhovateľky, tvrdiac, že z povahy podkladu pre rozhodnutie - záznamu z vysielania, je zrejmé, že je možné sa s ním oboznámiť len jeho zhliadnutím a spochybnenie sledovania programu, ktorého obsah je predmetom správneho konania členmi Rady, nemá racionálny základ, považujúc tvrdenia navrhovateľky za zavádzajúce, poukazom na právny názor najvyššieho súdu vyslovený v obdobných veciach.

Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd preto dospel k záveru, že nevyhotovenie zápisnice, resp. iného záznamu Radou o oboznámení sa so záznamom z predmetného vysielania v danom prípade nie je možné považovať za takú vadu konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia v zmysle § 250i ods. 3 OSP. Najvyšší súd zastáva názor, že ani v danom prípade nie je možné nechať bez povšimnutia skutočnosť, že navrhovateľka v priebehu správneho konania nepodala žiadne stanovisko, nenavrholala vykonanie žiadneho dôkazu, a ani nerozporovala porušenie právnej povinnosti. Najvyšší súd dajúc tiež do pozornosti, že v zmysle § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť skutočný stav veci a v zmysle § 33 ods. 1, 2 postupovať v konaní v súčinnosti s účastníkom konania, účastník správneho konania ma právo na súčinnosť v právnom konaní v zmysle § 33 ods. 1 správneho poriadku a súčasne v zmysle § 34 ods. 3 správneho poriadku je povinný navrhnúť dôkazy mu známe na podporu svojich tvrdení, ktorá právna úprava prenáša dôkazné bremeno aj na účastníka správneho konania, dospel k záveru, že ak navrhovateľka v opravnom prostriedku nezákonnosť rozhodnutia Rady videla najmä v tom, že Rada v správnom konaní pochybila, keď o

zhliadnutí záznamu vysielania nevyhotovila zápisnicu, nenamietajúc zistenia preukazujúce porušenie právnej povinnosti, samotná táto skutočnosť v danom prípade nemohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky súhlasí s tvrdením navrhovateľky, že slobodu prejavu je možné obmedziť len v takom druhu verejných záujmov, ktoré sa výslovne uvádzajú v článku 26 ods. 4 Ústavy SR. Nesúhlasí však s názorom, že Rada skúmala, či je možné zasiahnuť do slobody prejavu len prostredníctvom osvedčenia formálnej podmienky pre možné obmedzenie slobody prejavu, tzv. či obmedzenie bolo „predpísané“ právnym predpisom o sile zákona. Pokiaľ navrhovateľka v podanom odvolaní v tejto súvislosti predložila súdu Uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho soudu ČR č. k. 7As/57/2010-82 z 03.04.2012 ako podpornú judikatúru aplikovateľnú na oblasť vysielania a retransmisie, v ktorej sa rozšírený senát vyporiadal so všetkými aspektami vykonávania dôkazov správnom trestaní najvyšší súd uvádza, že v správnom konaní po preskúmaní všetkých získaných podkladov môžu rozhodovať len členovia Rady. Kancelária Rady vykonáva len administratívne a technické činnosti Rady. Obdobná námietka bola vznesená v niekoľkých konaniach na Najvyššom súde SR sp. zn. 2Sž/3/2009, 3Sž/66/2009, 5Sž/8/2010, 3Sž/22/2012, 6Sž/21/2012 alebo 2Sž/15/2013. V týchto konaniach boli opravnými prostriedkami napadnuté rozhodnutia Rady potvrdené ako vecne správne. S názorom súdu sa stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich uzneseniach č. k. I. ÚS 2/2015-12, I. ÚS 3/2015-11 a I. ÚS 4/2015-11. Pokiaľ navrhovateľka v opravnom prostriedku poukazovala na názor ústavného súdu vyslovený v náleze sp. zn. II. ÚS 307/2014, najvyšší súd k tomu uvádza, že vec, ktorou sa ústavný súd vo svojom náleze II. ÚS 307/2014 ods. 81-86 zaoberal, nie je možné skutkovo porovnávať s prípadom v prejednávanej veci, keď predmetom uvedeného nálezu ústavného súdu bolo rozhodnutie Rady týkajúce sa v skutkovo a právne odlišnej veci.

Najvyšší súd nepovažoval za dôvodnú ani ďalšiu námietku navrhovateľky, ktorou namietala, že Rada nesprávnym právnym posúdením skutkového stavu zasiahla do jej práva na slobodu prejavu a informácie v rozpore s Ústavou SR a tiež s ustanoveniami Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva.

Podľa čl. 26 ods. 1 až 4 Ústavy Slovenskej republiky sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povološovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon. Cenzúra sa zakazuje.

Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Sloboda prejavu je jedným z hlavných základov demokratickej spoločnosti, jednou z prvoradých podmienok jej pokroku a rozvoja každého jednotlivca, zahŕňa však nielen slobodu názoru a prijímania a rozširovania informácií a myšlienok, ale obsahuje aj povinnosť a zodpovednosť. Právo slobody prejavu patrí medzi základné politické práva v právnom poriadku každej demokratickej spoločnosti a v právnom poriadku Slovenskej republiky je zakotvené v čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky. V zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd (oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb.) je pre orgány verejnej moci pri výkone činnosti v rozsahu ich kompetencie záväzným právnym predpisom, majúcim prednosť pred zákonom. Dohovor slobodu prejavu a informácií ustanovuje v čl. 10.

Podľa čl. 10 ods. 1, 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby

vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

Výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

Z uvedenej právnej úpravy zakotvenej v Ústave Slovenskej republiky ako aj v Dohovore vyplýva, že je v právomoci štátu zákonom ustanoviť také právne prostriedky, ktorými môže obmedziť právo na slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných (čl. 26 ods. 2 Ústavy SR), bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci (čl. 10 ods. 2 Dohovoru).

V právnom poriadku Slovenskej republiky zákonodarca výkon týchto slobôd obmedzuje vo viacerých zákonoch sledujúc cieľ ochrany pred zneužitím týchto slobôd, keďže ich výkon zahŕňa aj povinnosti a aj zodpovednosť. Takáto právna úprava z dôvodov vyššie uvedených je ustanovená aj v zákone č. 308/2000 Z. z., pričom rozsah „nevyhnutnosti“ v demokratickej spoločnosti sa musí posudzovať ad hoc s legitímnym cieľom, čo vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva.

Zákonodarca zákonom č. 308/2000 Z. z. zveruje do právomoci Rade presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom (§ 4 ods. 1, 2 zákona č. 308/2000 Z. z.). Do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa zákona o vysielaní a retransmisii a podľa osobitných predpisov, ako aj ukladať sankcie vysielateľom za porušenie právnej povinnosti (§ 5 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z.).

Najvyšší súd v tejto súvislosti tiež dáva do pozornosti, že z úpravy čl. 1 ods. 1, 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 Ústavy slovenskej republiky vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musia byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy ako individuálneho správneho aktu.

V danej súvislosti najvyšší súd taktiež poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý v uznesení č. k. IV. ÚS 101/2010-19 zo dňa 11.03.2010 konštatoval, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Ďalej konštatoval, že treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Najvyšší súd poukazuje tiež na to, že z právnej úpravy § 35 zákona č. 308/2000 Z. z. a čl. 20 ods. 1, 2 Smernice 2010/13/EÚ je zřejmý účel zákonodarca stanoviť povinnosti vysielateľa pri prerušovaní vysielania spravodajského programu alebo audiovizuálneho programu televíznou reklamou alebo telenákurom, sledujúc cieľ ochrany divákov pred nadmerným prerušovaním sledovaného programu a v

neposlednom rade aj autorov diela, spracovaného vo vysielanom programe. Na základe gramatického a logického výkladu citovanej právnej normy - § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii a v súlade s cieľom zákona je možné vykladať uvedenú právnu normu len tak, že zákonodarca upravil vysielací čas vyhradený reklamným šotom a telenákupným šotom počas jednej celej hodiny tak, že tento nesmie presiahnuť 20% (12 min).

K argumentácii navrhovateľky uvedenej v opravnom prostriedku, že na obmedzenie slobody prejavu navrhovateľky neexistoval ústavne akceptovateľný dôvod a ak by aj existoval, obmedzenie slobody prejavu nebolo proporcionálne, najvyšší súd uvádza: Zákon o vysielaní a retransmisii nedáva priestor Rade na skúmanie proporcionality zásahu do práv vysielateľa, nakoľko povinnosť stanovená v § 36 ods. 2 zákona je formulovaná jednoznačne. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto nemohol súhlasiť s tvrdením navrhovateľky, že Rada skúmala, či je možné zasiahnuť do slobody prejavu len prostredníctvom osvedčenia formálnej podmienky pre možné obmedzenie slobody prejavu, tzv. či obmedzenie bolo „predpísané“ právnym predpisom o sile zákona.

Vychádzajúc z uvedeného vyššie najvyšší súd dospel ku konečnému záveru, že žalovaný správny orgán dostatočne zistil skutkový stav veci a tento aj po právnej stránke správne posúdil, preskúmané rozhodnutie má všetky podstatné náležitosti podľa § 47 správneho poriadku, nevykazuje formálne ani logické nedostatky a je riadne odôvodnené, a preto napadnuté rozhodnutie i postup boli z pohľadu odvolacích dôvodov v súlade so zákonom, keďže odvolacie námietky neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia, majú za to, že posudzované konanie navrhovateľky naplnilo skutkovú podstatu správneho deliktu podľa § 35 ods. 3 a § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z., za čo jej bola uložená sankcia - pokuta vo výške 8.000 €, ktorá bola správnym orgánom uložená podľa § 67 ods. 5 písm. a/ citovaného zákona a táto jej bola v danom prípade uložená adekvátne. Správny orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia zdôraznil, že účastník konania bol za porušenie povinnosti podľa § 35 ods. 3 a § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. sankcionovaný už v minulosti, pričom poukázal na viacero rozhodnutí, ktoré bližšie špecifikoval. Pri určení výšky pokuty vzala Rada tiež do úvahy závažnosť správneho deliktu, mieru zavinenia, rozsah a dosah vysielania ako aj trvanie a následky porušenia povinnosti.

Najvyšší súd z uvedených dôvodov nepovažoval námietky navrhovateľky uvedené v jej odvolaní proti rozhodnutiu žalovaného správneho orgánu - Rady, za relevantné na vyhoviecie jeho odvolacieho návrhu.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/28/2015 zo dňa 09.06.2015 podľa § 250q ods. 2 OSP v spojení s § 492 ods. SSP potvrdil ako vecne správne a zákonné.

O povinnosti navrhovateľky zaplatiť súdny poplatok rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 2 ods. 1 písm. a/ a § 5 ods. 1 písm. g/ a položky 10 písm. c/ Prílohy, zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení účinnom od 01.10.2012, podľa ktorého je navrhovateľka povinná zaplatiť súdny poplatok v sume 500 €.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 246c ods. 1 a § 250k ods. 1 OSP a § 492 ods. 1 SSP. Navrhovateľke nepriznal náhradu trov tohto konania, pretože v tomto konaní nebola neúspešná.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.